

De Chicago verklaring over Bijbelse inerrantie.

Introductie

De autoriteit van de Schrift is een cruciaal onderwerp voor de christelijke Kerk in deze eeuw en in iedere eeuw. Degenen die hun geloof in Jezus Christus als Redder en Heer belijden worden geroepen om de echtheid van hun discipelschap te laten zien door nederig en trouw Gods geschreven Woord te gehoorzamen. Afwijken van de Schrift in geloof of gedrag betekent ontrouw zijn aan de Meester. Erkenning van de volledige waarheid en betrouwbaarheid van de Bijbel is essentieel voor een volledig begrip en adequaat belijden van diens gezag/autoriteit.

De volgende verklaring bekrachtigt deze foutloosheid/inerrantie van de Schrift opnieuw, door duidelijk te maken wat wij hier onder verstaan en door te waarschuwen voor ontkenning daarvan. We zijn er van overtuigd dat, wanneer deze ontkend wordt, het getuigenis van Jezus Christus en de Heilige Geest terzijde geschoven wordt en daarmee geweigerd wordt zich te onderwerpen aan de claims van Gods eigen Woord die het ware Christelijke geloof kenmerken. We zien het als onze actuele plicht om deze bekrachtiging te geven, nu wij geconfronteerd worden met het huidige afdwalingen van de waarheid betreffende inerrantie onder medechristenen en ook het alom niet begrijpen van deze doctrine/leer wereldwijd.

Deze verklaring bestaat uit drie delen: een samenvattende (**korte**) **verklaring, artikelen van bevestiging en ontkenning**, en een begeleidende **toelichting**. Het is opgesteld in de loop van een driedaags overleg in Chicago. Degenen die de samenvattende verklaring en artikelen getekend hebben willen daarmee graag hun eigen overtuiging over de foutloosheid van de Schrift benadrukken en daarmee elkaar en alle Christenen aansporen en uitdagen om te komen tot een toenemende waardering voor- en kennis van deze doctrine. We erkennen de beperkingen van een document dat voorbereid is tijdens een korte, intensive conferentie, en stellen niet voor deze verklaring op gelijke wijze te behandelen als (bijvoorbeeld) het gewicht dat toegekend wordt aan een geloofsbelijdenis. Maar we verheugen ons in de verdieping van onze overtuigingen, die onze gezamenlijke discussies bewerkstelligd hebben, en we bidden dat de verklaring die we ondertekend hebben gebruikt mag worden tot eer van God, richting gevend aan een nieuwe hervorming van de Kerk in diens geloof, leven, en missie.

Wij bieden deze verklaring aan, niet in een geest van zelfingenomenheid, maar in nederigheid en liefde, met als doel, door Gods genade, om staande te blijven in welke toekomstige dialoog dan ook, die voortkomt uit wat wij gesproken hebben. We stellen verheugd vast dat velen die de inerrantie van de Schrift (weliswaar) ontkennen, de consequenties van deze ontkenning gelukkig niet in de rest van hun geloof ten toon spreiden, en we zijn ons er van bewust dat wij die deze doctrine belijden, dit vaak in ons leven geweld aandoen, doordat wij er niet in slagen om onze gedachten en daden, onze tradities en gewoonten, te brengen tot daadwerkelijke onderwerping aan het Goddelijke Woord.

We nodigen iedereen uit te reageren die, in het licht van de Schrift zelf, aanleiding ziet om deze verklaringen over de Schrift te wijzigen, onder wiens onfeilbare autoriteit wij, ook op dit moment, staan. We claimen geen persoonlijke onfeilbaarheid in het getuigenis dat wij afleggen, en voor iedere bijdrage die ons helpt om het getuigenis aangaande Gods woord krachtiger te maken, zijn wij dankbaar.

Een korte verklaring

1. God, die zelf waarheid is en (dus) enkel en alleen waarheid spreekt, heeft de Heilige Schrift geïnspireerd om zichzelf daarmee te openbaren aan een verloren mensheid door Jezus Christus als Schepper en Heer, Verlosser en Rechter. De Heilige Schrift is Gods getuigenis aangaande Hemzelf.
2. De Heilige Schrift is Gods eigen Woord, dat geschreven werd door mensen die daartoe voorbereid werden en onder supervisie/leiding stonden van Zijn Heilige Geest en heeft daarmee onfeilbare Goddelijke autoriteit over alle onderwerpen die daarin besproken worden. Het moet geloofd worden, als instructie van God, in al wat het voor waar houdt, gehoorzaamd worden, als bevel van God, met al wat het vergt; omarmd worden, als Gods belofte, in al wat het belooft.
3. De Heilige Geest, die de Goddelijke auteur van de Schrift is, bevestigt niet alleen door zijn innerlijke Getuigenis in ons dat deze (de Schrift) waar is, maar opent ook ons verstand om de betekenis daarvan te begrijpen.
4. De Schrift is feilloos, (dat wil zeggen) zonder fout (foutloos), in heel zijn onderwijs, omdat het in zijn geheel, maar ook woordelijk, door God gegeven is, en dat geldt dus net zo goed voor wat het beweert over Gods handelen met betrekking tot de schepping, diens eigen literaire oorsprong vanuit God, en diens getuigenis met betrekking tot Gods reddende genade in individuele levens.
5. De autoriteit, het gezag van de Schrift, wordt onvermijdelijk beschadigd als deze totale Goddelijke inerrantie/foutloosheid op enigerlei wijze wordt begrensd of veronachtzaamd, of afhankelijk wordt gemaakt van een waarheidsvisie die tegenstrijdig is met die van de Bijbel zelf; en dergelijk verval brengt serieuze schade toe aan zowel het individu als de Kerk.

Artikelen van belijdenis (affirm = positieve bevestiging/bekrachtiging) en ontkenning (ontkrachting)

- Artikel I. *Wij belijden* (of bevestigen) dat de Heilige Schrift ontvangen/aangenomen moet worden als het gezaghebbende Woord van God.
- Wij ontkennen* (of ontkrachten) dat de Schrift zijn gezag ontleent aan de Kerk, traditie, of enige andere menselijke bron.
- Artikel II. *Wij belijden* dat de Schrift de hoogste geschreven norm is, op grond waarvan God het geweten bindt, en dat het gezag van de Kerk ondergeschikt is aan die van de Schrift.
- Wij ontkennen* dat kerkelijke geloofsbelijdenissen, –raden, of –verklaringen grotere of gelijke autoriteit hebben dan de autoriteit van de Bijbel.
- Artikel III. *Wij belijden* dat heel het geschreven Woord door God (in-)gegeven openbaring is.
- Wij ontkennen* dat de Bijbel slechts een getuige van openbaring is, of alleen openbaring wordt in ontmoeting, of afhangt van de reacties van de mens voor diens validiteit.
- Artikel IV. *Wij belijden* dat God, die de mens maakte naar Zijn beeld, taal gebruikt heeft als een middel ter openbaring.
- Wij ontkennen* dat de menselijke taal zo beperkt is voor ons als schepselen dat het daardoor ongeschikt is als ‘drager’ voor Goddelijke openbaring. We ontkennen verder dat de aantasting van de menselijke cultuur en taal, door de zonde, Gods werk van inspiratie zou hebben belemmerd.

- Artikel V. *Wij belijden* dat Gods openbaring in de Heilige Schrift progressief was.
- Wij ontkennen* dat latere openbaring, die eerdere openbaring kan vervullen, deze ooit corrigeert of tegenspreekt. Wij ontkennen verder dat er ooit enige normatieve openbaring is gegeven sinds de voltooiing van het Nieuwe Testament.
- Artikel VI. *Wij belijden* dat de gehele Schrift en al diens delen, tot in de daadwerkelijke woorden van het origineel, (in-)gegeven is door middel van Goddelijke inspiratie.
- Wij ontkennen* dat de inspiratie van de Schrift op juiste wijze vastgesteld kan worden uit het geheel, zonder de delen, of juist uit sommige delen zonder het geheel.
- Artikel VII. *Wij belijden* dat inspiratie het werk was, waarbij God door Zijn Geest, door middel van menselijke schrijvers, ons Zijn Woord gaf. De oorsprong van de Schrift is Goddelijk. De manier waarop Goddelijke inspiratie plaats vond blijft (echter) grotendeels een mysterie voor ons.
- Wij ontkennen* dat inspiratie gereduceerd kan worden tot menselijk inzicht, of tot enige vorm van een verhoogde staat van bewustzijn.
- Artikel VIII. *Wij belijden* dat God in Zijn werk van inspiratie verschillende persoonlijkheden en literaire stijlen van de schrijvers heeft gebruikt, die Hij had uitgekozen en (daarvoor) toebereid.
- Wij ontkennen* dat God, toen hij er voor zorgde dat deze schrijvers precies die woorden gebruikten die Hij verkoos, Hij daarmee hun persoonlijkheid uitschakelde.
- Artikel IX. *Wij belijden* dat inspiratie, hoewel we die geen alwetendheid willen toedichten, waarheid en betrouwbare uitlatingen heeft gegarandeerd betreffende alle zaken waarover de Bijbelse auteurs werden bewogen te spreken en te schrijven.
- Wij ontkennen* dat sterfelijkheid of zondigheid van de schrijvers, noodzakelijkerwijs of anderszins, verdraaiingen of onjuistheden introduceerde in Gods Woord.
- Artikel X. *Wij belijden* dat inspiratie, strikt genomen, alleen van toepassing is op de autografische tekst van de Schrift, die, in de voorzienigheid van God, met grote nauwkeurigheid vastgesteld kan worden uit beschikbare manuscripten. Wij belijden verder dat kopieën en vertalingen van de Schrift alleen Woord van God zijn, in zoverre zij betrouwbaar het origineel weergeven.
- Wij ontkennen* dat enig essentieel element van het christelijk geloof wordt aangetast door de afwezigheid van de autografen. We ontkennen verder dat deze afwezigheid de bewering van bijbelse inerrantie ongeldig of irrelevant maakt.
- Artikel XI. *Wij belijden* dat de Schrift, die (in-)gegeven werd door Goddelijke inspiratie, onfeilbaar/foutloos is, zo dat deze, verre van ons te misleiden, (juist) waar en betrouwbaar is in alle onderwerpen die aan bod komen.
- Wij ontkennen* dat het voor de Bijbel mogelijk is om onfeilbaar en tegelijkertijd (toch) foutief/errant te zijn in zijn beweringen. Onfeilbaarheid en inerrantie mogen (weliswaar) onderscheiden worden, maar niet gescheiden.

Artikel XII. *Wij belijden* dat de Schrift in zijn geheel foutloos/inerrant is, en vrij is van alle onjuistheid, fraude of bedrog.

Wij ontkennen dat Bijbelse onfeilbaarheid en foutloosheid beperkt is tot spirituele, religieuze, of verlossingsthema's, en daarmee geen betrekking zouden hebben op gebieden van historie of wetenschap. We ontkennen verder dat wetenschappelijke hypothesen aangaande het ontstaan van de aarde terecht mogen worden gebruikt om de leer van de Schrift over schepping en zondvloed omver te verwerpen.

Artikel XIII. *Wij belijden* de geschiktheid om inerrantie/foutloosheid als theologische term te gebruiken, refererend aan de complete waarheidsgetrouwheid van de Schrift.

Wij ontkennen dat het geoorloofd is de Schrift te beoordelen naar normen van 'waar of fout' die vreemd zijn aan diens gebruik of doel. Wij ontkennen verder dat inerrantie wordt teniet gedaan door bijbel-fenomenen als gebrek aan technische precisie, onregelmatigheden in grammatica of spelling, beschrijvingen van observaties in de natuur, de verslaggeving van onwaarheden, het gebruik van overdreven en afgeronde getallen, de indelen in onderwerpen van gegevens, variërende selecties van elementen in parallelle verslaggeving, of het gebruik van vrije citaten.

Artikel XIV. *Wij belijden* de eenheid en interne consistentie van de Schrift.

Wij ontkennen dat de zogenaamde fouten en discrepanties, die nog niet zijn opgelost, de waarheidsclaims van de Bijbel aantasten.

Artikel XV. *Wij belijden* dat de doctrine van inerrantie gegrondvest is op wat de Bijbel leert over inspiratie.

Wij ontkennen dat Jezus' leer over de Schrift afgewezen mag worden door een beroep te doen op diens aanpassing aan of enige natuurlijke beperking van Zijn menselijkheid.

Artikel XVI. *Wij belijden* dat de leer van inerrantie integraal deel uitmaakte van het geloof van de Kerk door zijn hele geschiedenis heen.

Wij ontkennen dat inerrantie een leer is die uitgevonden is door het scholastisch Protestantisme, of een reactionaire stellingname is, ingenomen ten gevolge van een negatieve hogere bijbelkritiek.

Artikel XVII. *Wij belijden* dat de Heilige Geest getuigt van de Schrift en gelovigen verzekert van de waarheidsgetrouwheid van Gods geschreven Woord.

Wij ontkennen dat dit getuigenis van de Heilige Geest gescheiden werkt van of tegen de Schrift in.

Artikel XVIII. *Wij belijden* dat de tekst van de Schrift geïnterpreteerd dient te worden door grammaticaal-historische exegese, rekening houdend met zijn literaire vormen en indelingen en dat de Schrift de Schrift uitlegt.

Wij ontkennen de geldigheid van iedere tekstbehandeling (van de Bijbel) of zoektocht naar diens achterliggende bronnen die leiden tot relativering,

geschiedsvervalsing, het in diskrediet brengen van diens leer, of het verwerpen van diens claim van auteurschap.

Artikel XIX. *Wij belijden* dat een erkenning van de volle autoriteit, onfeilbaarheid, en foutloosheid van de Schrift van vitaal/essentieel belang is voor een goed begrip van het hele christelijk geloof. Wij benadrukken verder dat een dergelijke erkenning zal leiden tot een toenemende gelijkvormigheid aan het beeld van Christus.

Wij ontkennen dat zo'n belijdenis noodzakelijk is voor redding. Echter, wij ontkennen verder dat inerrantie verworpen kan worden zonder ernstige gevolgen, zowel voor het individu als de Kerk.

Expositie, d.w.z. nadere beschrijving/toelichting v.d. achtergrond)

Ons begrip over de leer van inerrantie moet gezien worden in de context van de bredere leer van de Schrift aangaande zichzelf. Deze expositie (toelichting) geeft rekenschap van de kenmerken van de doctrine waarop onze samenvattende (korte-) verklaring en artikelen zijn gebaseerd.

Schepping, openbaring en inspiratie

De drie-enige God, die alle dingen geformeerd heeft door zijn creatieve uitspraken en die alles regeert door het raadsbesluit/decreet van Zijn Woord, heeft de mens gemaakt naar Zijn eigen beeld voor een leven in gemeenschap met Hemzelf, op basis van het model van de eeuwige omgang in liefdevolle communicatie met de Godheid. Als beelddrager van God, was het de bedoeling dat de mens Gods Woord, wat gericht was tot hem, zou horen en daar in vreugde op zou reageren, uit liefhebbende gehoorzaamheid.

Toen Adam in zonde viel, liet de Schepper de mensheid niet in de steek tot aan het laatste oordeel, maar hij beloofde redding en begon Zichzelf als Verlosser te openbaren in een reeks historische gebeurtenissen, die zich concentreerden op Abrahams familie en die een hoogtepunt bereikten in het leven, dood, opstanding, tegenwoordige hemelse bediening, en toekomstige wederkomst van Jezus Christus. Binnen dit kader heeft God op gezette tijden tot zondige mensen specifieke woorden gesproken van oordeel en genade, belofte en opdracht, om hen op die manier in een verbondsrelatie met Hem te (be-)trekken van wederzijdse onderlinge toewijding, waarin Hij hen zegent met genadegaven, en zij, in reactie daarop, Hem prijzen. Mozes, die door God gebruikt werd als boodschapper om Zijn woorden naar Zijn mensen te brengen in de tijd van de uittocht, staat aan het begin van een lange lijn van profeten in wiens mond en schrijven God Zijn woorden heeft gelegd, die (vervolgens) bezorgd/afgeleverd werden aan (het volk) Israël. Gods bedoeling, in deze opeenvolging van boodschappen, was om Zijn verbond in stand te houden door er voor te zorgen dat Zijn volk Zijn Naam zou weten – dat is Zijn wezen -- en Zijn wil, zowel in voorschriften als de bedoeling daarvan, voor zowel heden als toekomst. Deze lijn van profetische woordvoerders van God kwamen tot volmaking in Jezus Christus, Gods vleesgeworden Woord, die zelf een profeet was – meer dan een profeet (zelfs), maar niet minder -- en in de apostelen en profeten van de eerste christengeneratie. Toen Gods uiteindelijke en ultieme boodschap, (namelijk) Zijn woord aan de wereld betreffende Jezus Christus, gesproken was en toegelicht door diegenen die zich in de apostolische kring bevonden, kwam daarmee de serie van geopenbaarde berichten ten einde. Voortaan moest de Kerk het doen met en kon men God (alleen nog) leren kennen door wat Hij al gezegd had, en (eens) gesproken heeft voor altijd.

Op de berg Sinaï schreef God de geboden van Zijn verbond op stenen tafelen, als blijk van Zijn voortdurend getuigenis en ten behoeve van blijvende toegankelijkheid, en, gedurende de periode van profetische en apostolische openbaring, gaf Hij aan mannen de opdracht boodschappen te schrijven die aan hen en door hen gegeven werden, tezamen met belangrijke verslagen van Zijn omgang met Zijn volk, plus (ook) morele beschouwingen op het verbondsleven en vormen van aanbidding en gebed voor verbondsgenade. De theologische realiteit van inspiratie bij de totstandkoming van Bijbelse documenten komt overeen met die van uitgesproken profetieën: hoewel de persoonlijkheden van schrijvers (weliswaar) tot uitdrukking komen in wat ze schrijven, zijn de woorden (toch) Goddelijk tot stand gekomen.

Dus (kan men stellen): ‘wat de Schrift zegt, zegt God’: diens gezag/autoriteit is Zijn gezag/autoriteit, want Hij is de ultieme/uiteindelijke Schrijver, die het (Woord) gegeven heeft door de gedachten en woorden van de gekozenen en daartoe voorbereide mannen heen, die in vrijheid en getrouwheid ‘spraken over God, terwijl zij voortbewogen/geleid werden door de Heilige Geest’ (2 Pet. 1:21). De Heilige Schrift moet erkend worden als het Woord van God, krachtens zijn Goddelijke oorsprong.

Autoriteit/gezag: Christus en de Bijbel

Jezus Christus, de Zoon van God, die het vleesgeworden Woord is, onze Profeet, Priester, en Koning, is de ultieme Middelaar van Gods communicatie met mensen, omdat Hij beschikt over al Gods genadegaven. De openbaring die Hij gaf was meer dan verbaal/woordelijk; Hij openbaarde de Vader door Zijn aanwezigheid en ook Zijn daden. Toch waren ook Zijn woorden van cruciaal belang; want Hij was God, Hij sprak van de Vader, en Zijn woorden zullen eenmaal alle mensen oordelen op de laatste dag.

Jezus is, als de geprofeteerde Messias, het centrale thema in de Schrift. Het Oude Testament verwijst vooruit naar Hem, het Nieuwe Testament verwijst naar zijn eerste en tweede komst. De canonieke Schrift is het Goddelijk geïnspireerde en daarmee normatieve getuigenis van Christus. Daarom is er geen enkele hermeneutiek acceptabel/toelaatbaar, waarin niet de historische Christus centraal wordt gesteld. De Heilige Schrift moet behandeld worden voor wat het eigenlijk is – het getuigenis van de Vader over de vleesgeworden Zoon.

Naar het schijnt is het zo dat de Oud-Testamentische canon (al) was vastgesteld in de tijd van Jezus. De Nieuw-Testamentische canon is nu vergelijkbaar gesloten/afgerond, aangezien er geen nieuw apostolisch getuigenis van de historische Christus nu nog gesteund kan worden. Er zal geen nieuwe openbaring (behalve dan het door de Geest gegeven verstaan van bestaande openbaring) gegeven worden, totdat Christus terugkomt. De (boeken in de) canon kwam(en) in principe tot stand door Goddelijke inspiratie. Het aandeel van de Kerk was om de canon te onderscheiden/erkennen die God (al) had gecreëerd, (en) niet om daar een eigen (canon) vanaf te zonderen.

Het woord canon, wat ‘regel’ of ‘standaard’ betekent, is een verwijzing naar autoriteit, hetgeen het recht om te heersen en controleren betekent. Autoriteit in het christendom behoort toe aan God in Zijn openbaring, die aan de ene kant Jezus Christus betreft, het levende Woord, en aan de andere kant slaat op de Heilige Schrift, het geschreven Woord. Echter, de autoriteit van Christus en de Schrift zijn één. Zoals (ook) onze Profeet, Christus getuigt dat de Schrift niet gebroken kan worden. Als Priester en Koning, wijdde Hij Zijn aardse leven aan het vervullen van de Wet en de Profeten, terwijl Hij zelfs de dood vond in gehoorzaamheid aan Messiaanse profetie. Dus, zoals Hij zag hoe de Schrift Hem en Zijn autoriteit bevestigde, zo bevestigde Hij (zelf) ook, door Zijn eigen onderwerping aan de Schrift, Zijn (eigen) autoriteit. Waar Hij boog voor Zijn Vaders instructie, gegeven in Zijn Bijbel (ons Oude Testament), zo verlangt Hij van zijn discipelen om dat (ook) te doen -- echter niet afzonderlijk, maar in samenhang met met het apostolische getuigenis van Hemzelf, hetgeen Hij op zich nam om ter inspiratie/navolging (door ons) door (middel van) Zijn gift van de Heilige Geest. Dus christenen laten zien dat ze trouwe dienaren zijn van hun Heer als ze

buigen voor de Goddelijke instructie die gegeven werd in de apostolische geschriften, die gezamenlijk onze Bijbel vormen.

Door het (wederzijds) autoriseren van elkaars autoriteit, vloeien Christus en de Schrift samen in een enkele bron van autoriteit. De Bijbels geïnterpreteerde Christus en de verkondigende Bijbel, waarin Christus centraal staat, zijn vanuit dit standpunt gezien één. Uit het gegeven feit van inspiratie leiden wij af dat wanneer de Schrift spreekt, *God* spreekt, en vanuit de openbaarde relatie tussen Jezus Christus en de Schrift, kunnen we evengoed stellen dat wanneer de Schrift spreekt, *Christus* spreekt.

Onfeilbaarheid, inerrantie, interpretatie

De heilige Schrift, die het geïnspireerde Woord van God is, en met gezag getuigt van Jezus Christus, mag terecht *onfeilbaar* en *inerrant* genoemd worden. Deze negatieve termen hebben een speciale waarde, want zij bewaken expliciet cruciale positieve waarheden.

'*Onfeilbaar*' (betekenis: '*niet kunnen falen, altijd goed werkend*', maar ook: *onbedrieglijk, onberispelijk, zeker*) duidt op de kwaliteit noch misleidend te zijn noch misleid te worden en om in categorische termen de waarheid te verzekeren dat de Heilige Schrift op alle gebieden een zekere, veilige, en betrouwbare maatstaf en gids is.

Op vergelijkbare wijze, duidt '*inerrant*' op de eigenschap van het vrij zijn van leugens of fouten en om de waarheid te bewaren dat de Heilige Schrift totaal waar is en betrouwbaar in al zijn beweringen.

Wij stellen vast dat de canonieke Schrift altijd geïnterpreteerd moet worden op basis van (het feit) dat deze zowel onfeilbaar als inerrant is. Echter, om in ieder gedeelte vast te stellen wat de door God geleerde schrijver beweert, moeten we de meest zorgvuldige aandacht besteden aan diens claims en karakter als zijnde 'een menselijke productie'. Bij inspiratie gebruikt God de cultuur en gewoonten van het milieu waar de schrijver zich in bevindt, een omgeving die God controleert in Zijn soevereine voorzienigheid; het is een verkeerde interpretatie om het anders voor te stellen.

Dus, geschiedenis moet (ook daadwerkelijk) opgevat worden als geschiedenis, poëzie als poëzie, hyperbolen (stijl-overdrijvingen) en metaforen als zodanig en generalisaties en schattingen ook voor wat zij zijn. Verschillen tussen literaire gebruiken in Bijbelse tijden en de onze moeten ook in ogenschouw worden genomen: want, omdat niet-chronologische vertelling en onexacte citaten gangbaar en acceptabel waren en geen verwachtingen geweld aandeden in die tijd, moeten we deze zaken niet als fouten beschouwen wanneer we ze bij bijbelschrijvers aantreffen. Wanneer een bepaald soort totale precisie niet verwacht werd of de bedoeling was, dan is het geen fout wanneer die niet bereikt is. De Schrift is inerrant, niet in de betekenis van absolute precisie naar moderne standaarden, maar in de betekenis van het waar maken van zijn claims en het bereiken van die mate van gerichte waarheid waar de schrijvers op doelden.

De waarheid van de schrift wordt niet teniet gedaan door het voorkomen van onregelmatigheden in grammatica of spelling, beschrijvingen van verschijnselen in de natuur, rapporten van valse verklaringen (d.w.z. de leugens van Satan), of schijnbare tegenstellingen tussen de ene passage en de andere. Het is niet juist om de zogenoemde 'fenomenen' van de Schrift af te zetten tegen de leer van de schrift over zichzelf. Ogenschijnlijke inconsistenties moeten niet genegeerd worden. De oplossing hiervan, wanneer deze overtuigend kan worden verkregen, zal ons geloof bemoedigen en, wanneer er tijdelijk geen oplossing voorhanden is, dan zullen we God toch significant eren door te vertrouwen op Zijn verzekering dat Zijn Woord waar is, ondanks het optreden van deze verschijnselen, en door het vertrouwen te behouden dat er ooit een dag komt waarop zal blijken dat het slechts onjuiste interpretaties van de werkelijkheid betrof.

Aangezien de gehele Schrift een product is van slechts één enkel Goddelijk verstand, moet de interpretatie daarvan blijven binnen de grenzen van de analogie van de Schrift (in overeenstemming met de Schrift) en wegblijven van hypothesen die een bepaalde bijbelgedeelte corrigeren met behulp van een andere (passage), of dat nu wordt toegepast uit naam van progressieve openbaring of de onvolmaakte verlichting van het verstand van de geïnspireerde schrijver.

Alhoewel de Heilige Schrift nergens cultuurgebonden is in de zin dat zijn leer niet universeel geldig zou zijn, is deze soms cultureel geconditioneerd door gewoonten en geldende opvattingen uit een bepaalde periode, zodat de toepassing van diens principes in de huidige tijd een ander soort actie vergen.

Sceptis en kritiek

Sinds de Renaissance, en meer in het bijzonder sinds de Verlichting, hebben zich ‘wereldbeelden’ ontwikkeld die sceptisch staan tegenover christelijke leerstellingen. Bijvoorbeeld agnosticisme, dat ontkent dat God gekend kan worden, het rationalisme dat ontkent dat Hij (verstandelijk) niet te bevatten is, het idealisme dat ontkent dat Hij transcendent (overstijgend) is (buiten ons gewone werkelijkheid tredend), en het existentialisme dat ontkent dat er sprake is van rationaliteit in Zijn relatie met ons. Wanneer deze on- en antibijbelse principes binnendringen in de theologie van de mens op het niveau van de vooronderstellingen, zoals vandaag vaak gebeurt, dan is een getrouwe interpretatie van de Heilige Schrift onmogelijk.

Overschrijving en vertaling

Omdat God nergens een inerrante overschrijving/overzetting van de Schrift heeft beloofd, is het noodzakelijk om te benadrukken dat alleen de autografische tekst van de originele documenten geïnspireerd was en blijft het noodzakelijk tekstkritiek te behouden als een middel om eventuele uitglijders/missers te detecteren die mogelijk binnengeslopen zijn in de tekst ten tijde van diens overzetting. Het oordeel van deze wetenschap is echter dat het Hebreeuws en Grieks zo opmerkelijk goed bewaard zijn gebleven, dat we ons ruimschoots gerechtigd voelen om, samen met de Belijdenis van Westminster, te belijden dat er sprake is van een enkelvoudige beschikking van God in deze zaak en dat de autoriteit van de Schrift op geen enkele wijze in gevaar wordt gebracht door het feit dat de kopieën die wij bezitten niet geheel vrij zijn van fouten.

Zo is ook geen enkele vertaling perfect of kan dat zijn, en alle vertalingen zijn een extra stap die wegleidt van de autografen; de originele handschriften. Toch is het oordeel van de taalwetenschap dat, tenminste met betrekking tot de Engelssprekende christenen, dat zij buitengewoon goed bediend worden in deze tijd met tal van uitstekende vertalingen en dat zij geen enkele reden hebben om te twijfelen aan de conclusie dat zij het ware Woord van God ter beschikking hebben. En inderdaad, in het licht van de veelvuldige herhalingen in de Schrift met betrekking tot de hoofdzaken die behandeld worden, en ook vanwege het constante getuigenis van de Heilige Geest van en door het Woord, zal geen enkele serieuze vertaling van de Heilige Schrift diens betekenis zodanig vernietigen dat het daarmee onmogelijk zou worden om de lezer ‘wijs te maken tot redding door Jezus Christus’ (2 Tim. 3: 15).

Inerrantie en autoriteit

In onze bevestiging van de autoriteit van de Schrift, zoals diens totale waarheid, staan we bewust aan de kant van Christus en Zijn apostelen, en in feite de hele Bijbel en (ook) de hele hoofdstroming van de kerkgeschiedenis vanaf de eerste dag tot aan zeer recent. Wij zijn bezorgd om de slordige, onachtzame, en schijnbaar onnadenkende manier waarop vandaag de dag een geloof in zo'n verstrekkend belang door zo velen is opgegeven.

Tevens zijn wij ons er van bewust dat er grote en ernstige verwarring voortkomt uit het stoppen met het vasthouden aan een totale waarheid van de schrift, wiens autoriteit men belijdt te erkennen. Het resultaat van het nemen van deze stap is dat de door God gegeven Bijbel zijn gezag verliest, en wat in plaats daarvan gezag krijgt een Bijbel is, die inhoudelijk gereduceerd is tot de maatstaven van iemands kritische redeneringen en in principe verder gereduceerd kan worden, als men daarmee eenmaal gestart is. Dit betekent dat ten diepste het onafhankelijke denken dan autoriteit gekregen heeft, in tegenstelling tot Schriftelijk onderwijs. Als dit niet gezien wordt en er tijdelijk nog steeds vast gehouden wordt aan evangelische doctrines, dan kunnen personen die de volle waarheid van de Schrift ontkennen nog steeds een evangelische identiteit claimen, terwijl zij methodologisch opgeschoven zijn van het evangelische principe van kennis naar een onstabiel subjectivisme, en (zulke personen) zullen het moeilijk krijgen om niet nog verder op te schuiven.

Wij belijden dat wanneer de Schrift spreekt, God spreekt. Dat Hij verheerlijkt moge worden.
Amen.